

Ernest Thompson Seton:

Lisica iz Springfielda

Prah in voda zabrišejo duh!

Nikoli ne lovi miši v gozdu, ako so v njem zajci, in zajcev ne lovi v kurniku!

Ne teci po travli!

Nekoliko so mlade glavice že slutile pomen takih pravil, kakor na pr. »Ne zasleduj nikdar kako stvar, ako je ne obvošiš!« To jim je bilo povsem razumljivo, kajti če oni stvari niso zavohali, je pihal veter tako, da je ona stvar a jih zavohala.

Eno za drugim so se naučili spoznati ptiče in razne živali domačega loga; ko so pa bili sposobno iti s starši na daljše izlete, so spoznavali še druge živali. Pričeli so si domišljati, da poznajo duh vsega, kar leze ali gre. Toda neke noči jih je peljala mati ven na polje, kjer so našli neko čudno ploščato reč, ki je ležala na zemlji. Privedla jih je tja, da bi si jo temeljito ovohali, in ko so prvič poduhali neznano reč, so se jim postavile dlake pokoncu, tresli so se, ne da bi vedeli zakaj — in tisto neznano jim je dražilo kri in polnilo jih je z mrznjo in strahom. Ko je stara videla učinek tega, jim je dejala:

»To diši po človeku.«

III.

Med tem so naše kure zginjale dalje, ena za drugo. Gnezda z mladici še nisem izdal. Kajti, resnično, mene so zanimali mnogo bolj tisti mali lopovi, kakor pa naše putke. Zato pa je bil moj stric silno razočaran in je delal najbolj ponižujoče opazke glede mojih lovskih zmognosti. Da bi ga zadovoljil, sem se odpravil nekega dne s psom v gozd, kjer sem sedel na neki štor na neporastli strani griča, dočim sem psu ukazal iskati. Niso minile tri minute, ko mi je s posebnim, vsem lovcem znanim lajčezem

naznanil, da je izsledil lisico in udril je naravnost navzdol v dolino.

Cez čas sem jih slišal, da sta se vračala; spredaj sem videl lisjaka — Brazgotinca —. Lahkih nog jo je ubiral čez obrežno pobočje proti reki. Skočil je v plitko vodo, jo bredel kakih dvesto metrov vzdolž brega in potem prišel spet na suho, ravno meni nasproti. Dasiravno bi me bil lahko videl, me ni opazil, temveč je bežal po griču navzgor, oziraje se za psom. Kake tri metre pred menoj se je obrnil in sedel s hrbtom napram meni ter zelo pozorno zavihal vrat, da je mogel opazovati početje psa. Ranger je lajajoč dirjal za sledjo, dokler ni došel do tekoče vode, kjer je sled nehala, kar ga je seveda zbegalo. Tu je bilo samo eno mogoče, in sicer preteči oba brega gor in dol ter najti mesto kjer je lisjak zopet stopil na suho.

Lisjak pred menoj je malo spremenil svoj položaj, da bi imel boljši pregled, in rekel bi — z največjim človeškim zanimanjem je opazoval psa, kako je dirjal in iskal okrog. Bil je tako blizu mene, da sem videl, kako se mu je dlaka nekoliko naježila, ko se je pes jel bližati. Na njegovih rebrih sem opazil, kako krepko mu je utripalo srce, in videl sem, kako so se mu zasvetile rumene oči. Da, celo smešno je bilo gledati lisjaka, ko je naenkrat pes ob vodi zgubil sled. Takrat ni več mogel mirno sedeti, temveč se je od veselja pozibaval gor in dol in se postavljaval na zadnje krake, da je lažje videl počasi napredujočega psa. Z gobcem, zevajočim skoro do uhljev, je nekaj časa glasno sopel, ali se še bolj veselo zasmel, kot se smejejo psi.

Stari Brazgotinec je kar poskakoval, ko je opazil, kako je bil pes zbežan ob vodi, in potem, dokler je zopet našel

sled, ki se je med tem že tako razdišala, da ji je pes z mujo sledil, s tako mujo, da se mu niti ni več zdelo vredno lajati nad sledjo.

Ko je pes pričel zopet lesti po griču navkreber, je lisjak mirno odiskuril v gozd. Sedel sem le tri metre za njim, toda ker je pihal veter proti meni in se ves čas nisem premaknil, ni vedel, da je bilo njegovo življenje celih dvajset minut v rokah tistega njegovega sovražnika, katerega se je najbolj bal. Tudi Ranger bi bil šel tik mimo mene za sledjo, da ga nisem poklical. Z nekoliko vznemirjenostjo je opustil zasledovanje, me nekako začudeno pogledal ter zasopiham legel k mojim nogam.

Taka-le šala se je z malimi spremembami ponavljala skozi več dni. Mojega strica je končno radi dnevne izgube kur minila potrpežljivost. Podal se je sam na grič in tam sedel. Ko je potem stari Brazgotinec prikoračil k svojemu opazovališču, da bi zopet opazoval nerodnega psa ob reki, ga je moj stric brez usmiljenja ustrelil v hrbet, v istem trenutku, ko se je veselil svoje zadnje zvijače.

IV.

Naše kokoši pa so še vedno zginjale kakor preje. Moj stric je kar besnel. Odločil se je sedaj voditi osebno boj proti lisicam. Zato je skoroda posjal gozdove z zastrupljenimi vabami, zanašajoč se pri tem na srečo, da jih naši psi ne bodo použili. Kadar me je videl, si je privoščil kakko krepko zaničljivo opazko čez mojo minulo lovsko slavo, in večer za večerom se je podal s puščico in dvema psoma v gozd, v nadi, da uniči kako žrtev.

Lisica je prav dobro vedela, kaj so zastrupljene vabe. Za to je šla vselej mimo njih in jim pokazala mržnjo in prezir. Samo eno je nekoč vzela in jo vrgla v votlino njenega starega sovražnika, nekoga smrdljivca, katerega od tedaj ni bilo nikjer več videti.

Preje je bil stari lisjak vedno pripravljen na pse, da jih je zadrževal izven nevarnosti za svojo družino. Toda sedaj je ležalo vse breme vzgoje in vzreje mladičev edinole na njenih ramah. Sedaj ni utegnila zabrisati vsako sled, ki je vodila do njenega brloga, in tudi ni bila zmeraj pri roki, da bi spetjala sovražnika, ki bi se preveč približal.

Konec vsega tega ni težko uganiti. Ramger je nekoč izsledil še svežo sled k brlogu in Pik, neki drugi lovski pes iz pasme folksterrierjev, je kmalu nato naznanil, da je družinca doma, in potem si je prizadeval priti v brlog.

Uganka je torej bila rešena in družina je bila obsojena. Najeti težak je pričel s krampom in lopato razkopavati, dočim smo mi in psi med tem čakali zraven. Tedaj se pokaže v bližini ob robu gozda lisica, ki spelje pse nizdol proti reki. Tam se je z navadno zvijačo znebila svojih zasledovalcev tako, da je skočila na hrbet neke ovce. Prestrašena žival je zdrvela par sto metrov dalje, ko skoči lisica z nje, vedoč, da je nastala v sledi prekinitev, in se povrne k brlogu. Psi so bili zmedeni, ko jim je sled zmanjkala, ali so kmalu storili isto in se povrnili k brlogu, kjer so našli lisico, ki si je vsa obupana zaman prizadevala, da bi nas zvbila stran od njenih matih zakladov.

Med tem časom je moj stričko z vso silo uporabljal kramp in lopato. Rumeni, debeli pesek se je koplil na obeh straneh, in ramena krepkega kopača so se skrila pod zemeljsko ravnino. Po enournem kopanju, katerega je vzpodbujalo besno drvenje psov za staro lisico, ki se je vrtela okrog po gozdu, je vzklisknil stričko:

>Tule so ti roparji!<

Pokazal se je brlog ob koncu rova, in kolikor mogoče zadaj so čepeli kuštravi mladiči.

Še predno sem mogel posredovati, je smrtni udarec padel na nje, in davji terrier se je naglo vrgel nad nje, in življenje treh mladičev je ponehalo. Četrtega in najmanjšega smo komaj rešili, da smo ga za rep dvignili tako visoko, da ga razgreti psi niso mogli napasti.

Mali je pri tem kratko zacvilil in čim je to slišala njegova uboga mati, se je približala in krožila tako blizu okoli nas, da bi bila lahko ustreljena, ako je ne bi slučajno ščitili pred strelom psi sami, s tem, da so se vedno pojavili med nami in njo. Ona jih je potem seveda zopet zvodila na brezuspešen lov.

Malega živega lisjaka so vtaknili v vrečo, kjer je potem mirno ležal. Njegove nesrečne bratce so pa vrgli nazaj v njihovo otročjo postelj in jih pokopali s par lopatami prsti.

(Dalje prihodnjik)

Sreča v nesreči

Spisal Žun Živan, dijak v Ljubljani.

Zgodaj zjutraj je Macafura zbudila Janeza, mu dale košček starega smrdljivega kruha in rekla: »Od sedaj boš ti moj pastir. Pasel boš mojo čredo ovc in se zvečer ko sonce zapade vrnil domov. Če me ne boš ubogal, pazi se. Ubežati mi pa sploh niti ne poskušaj, ker te prej ali slej čaka zato moja ka-

zen! — Janezu se je zdelo čudno, kje so njegovi bratje, toda upal si ni o tem črhnuti, ker ga je coprnica ošinila s takim pogledom, da se je kar stresel. Moral je ubogati in odgnati čredo na pašo, ki je že zunaj čakala svojega pastirja. Bile so vse same krotke ovčice, med njimi pa so skakali štirje kozlički. Torej odšel je. V grmovju si je urezal leskovko, se vsedel na kamen in premišljeval o svoji žalostni usodi in usodi bratov. Pred njegovimi nogami je ležala krotke ovce Belka, ki je sočustvovala z njim. Od vseh ovc se mu je ona najbolj priljubila. Naenkrat zasliši blizu sebe droben glasek: »V pomoč, v pomoč!« — Janez pohiti hitro proti mestu odkoder je slišal ta glas in opazi malega palčka, ki se ga je ovila velika kača. Z leskovko ubije kačo in tako osvobodi palčka. Palček pa mu iz zahvalnosti obljubi izpolniti vsako njegovo željo. Janez mu pove svojo žalostno povest. Palček ga potolaži, mu reče

naj malo počaka, ter izgine v grmovju. Kmalu se vrne z dolgim zarjavelim mečem. Da mu meč rekoč: »Z tem mečem odsekaj glavo coprnici in boš svoboden. Odsekaj nato še glavo štirim kozličkom in najkrotkejši ovci...« in spet izgine.

Janez odide domov in naredi, kar mu je palček svetoval. Najde priliko, ko se je coprnica obrnila, ter ji z enim zamahom odseče glavo. Nato odseče še glave trem kozličkom... in glej. Pred njimi so se storiли naenkrat njegovi pogrešani bratje. Kakšno veselo preseenečenje za našega Janeza. Srčno so se poljubili in objeli. Nato zamahne Janez z mečem še petič to pot po Belki. Kakor da je iz zemlje skočila stopi pred njega v svilo in srebro oblečena de-

vojka nenavadne lepote in mu reče: »Pozdravljen bodi moj mladi rešitelj! Princeza Zvezdana hči mogočnega kralja te zemlje se ti zahvaljuje in ti iz zahvalnosti hoče postati žena!«

Nato povede Zvezdana Janeza in njegove brate na dvor svojega očeta kralja. Kako sta se razveselila kralj in kraljica ko sta zagledala pred seboj svojo izgubljeno hčerko, ki je bila za njih že davno mrtva. Takoj so priridili slavnostno svatbo. Na njo so poklicali vse dostojanstvenike svojega

kraljestva. Poklicali so tudi mene in lepo me počastili...

Ko je kralj čutil, da je star in da je za njega kraljevsko žezlo že pretežko, se je odrekel kraljevske časti in želel v miru preživeti svoje stare dni. Ker ni imel nobenega sina, si je postavil za naslednika princa Janeza, njegove brate pa je največje odličnike v državi. Sedaj je poklical kralj Janez na dvor svojega očeta in najmlajšega brata in jih preskrbel za stare dni.

Kralj Janez in kraljica Zvezdana, ter njegovi bratje še srečno žive, če še niso umrli...

K O N E C

Ivan Albrecht:

Pismo

Belo pismo Mojca piše,
z drobno piše ga roko,
v črni grob bi ga poslala
mrtvi materi v slovo.

— Mati, moja draga mati,
kakšen k nam prišel je čas:
za ljubezen in zvestobo
pada tujcev bič po nas.

Po Ziljanskem, po Rožanskem,
kjer je živa naša kri,
je preklet, kdor še po vaše,
ljuba mati, govori.

Več ko zjutraj rose v polju
je med nami tu gorja.
Oj, povejte, moja mati,
če vsaj smrt pravico da! —

Drobno pismo Mojca piše,
piše z živo ga krvjo,
a za to slovensko pismo
gluha svet sta in nebo.

Tone Trdan:

Grofa so zvabili v past

(Z okolice Vrhnike)

Pred mnogimi leti — niti najstarejši očanci se tega ne spominjajo, bo že okoli petsto let — je gospodoval po okolici horjulski in vrzdenški mogočen grof. Vzrastel je v junaškega moža ogromne postave in silne telesne mo-

či. Bojeval se je z uspehom proti samemu cesarju. Nad podložnimi kmeti je vladal neusmiljeno. On sam in njegovi hlapeci so brezobzirno stiskali ubogega kmeta, ki si v svoji veliki revščini in zapuščenosti ni mogel prav nič pomagati. Imel je mnogo posestev, gradov in bogastva po tedanji slovenski deželi. Veselja, zabav, razuzdanosti in mnogo drugih razkošnih uric si je privoščil v obilni meri. Naš oratar je preživljal težke dneve. Obupno stanje je pesnik takole popisal:

>Svatuje dan za dnevom grad,
po njem veselje vriska,
ko siromaka mrz in glad
pod milim nebom stiska...«

Zaman so bile kmetove prošnje, zaman njegove solze. Ko so podložniki videli, da zlepa ničesar ne opravijo, so šli k cesarju, da jih varuje pred trdim, neizprosnim in brezvestnim grofom. Cesar je bil blag mož, zelo naklonjen revežem in trpinom. Dal jim je pravico, da smejo grofa umoriti, če ga kdaj po Avemariji zasačijo izven njegovega gradu.

Toda položaj kmetov se je s tem še poslabšal. Čez dan je graščak veseljačil in užival nad tem, da je gledal, kako so njegovi valpti v največji vročini z biči priganjali kmete k delu, večere pa je preživel s svojimi prijatelji pri polnih vrčih vina in za bogato obloženo mizo v svojem trdnem gradu.

Kako je bil grof osvojačen povsod, se vidi tudi iz tega, da se je proti nje-

mu zarotil tudi njegov sosed, ugleden in mogočen grof. Ta se je nekega dne pogovoril s kmeti, kako bi krutega, odurnega mogočnika spravili s poti. Končno sklenejo, da ob določenem dnevu, ko se bo grof vračal z lova, ga naj tale njegov sosed na poti zadrži. Vrzdenškemu cerkovniku pa so naročili, naj še pred mrakom zvoní Avemarijo.

Z bogatim plenom obloženi so se tistega dne grof in njegovi hlapci vračali z lova. Tu jim kakor po naključju pride nasproti oni njegov sosed in jih s prijaznimi besedami nekaj časa zadržuje. Naenkrat se oglasi večerni zvon s stolpa vrzdenške cerkve. Grof izpodbode konja, da bi v naglem diru prišel v svoj grad, preden bi odzvonilo. Tedaj ga pa zajame velika množica razjarjenih kmetov. Grofa potegnejo s konja

in ga ubijejo, njegovo spremstvo pa razkrope. Potem vdero v njegov grad, ga opleni in končno zažgo.

Ta tiran je bil, kot pravi pripovedka — grof Andrej Baumkircher, ki je imel svoja posestva in podložnike ob zapadnem robu ljubljanskega močvirja, okoli Vrhnik in Horjula. Njegov sosed pa je bil polhograjski grof. Ljudstvo je Baumkircherja ohranilo dolgo vrsto let v spominu, ker je bil poleg svoje krutosti znan tudi po svojem stinem junaštvu. Prav radi tega junaštva se je nekaterim zelo priljubil.

Pa še mnogo pripovedk in pravljic je zvezano z njegovo osebo. Pravijo, da je bil izvrsten junaški bojevnik. »Izgubil je glavo. S tem je pokazal, da ni imel dosti razuma v njej. Imel je pač levje, ne pa — lisičjih možganov...«

Deruda:

Sirotek

Lačen, raztrgan, se priplazil je v mesto, radi uradnih oči, zapustil je cesto, nobeden ne ve, ali prodaja, al' prosí, marsiktero resnično, a tudi laž ti natosi.

»Prosim gospod,« to njegove so besede, »kupite od mene, cvetke rudeče — blede, pomagali mi boste, v bedi veliki, nisem kradel — a vseeno moram se skriti.

Preganja me po svetu nesreča, oče in mati — meni več ne živita, odgajajo — hranijo me drugi ljudje večkrat lačen ko sit, to je moje gorje.

Poglejte ljudje me, usmiljeni dragi, tako izgledajo otroci, ki ostanejo sami. Izročeni so bedi — si drugih dni žele, usmilite se me, če za siroto imate srce.

Če pridem domov in nič ne prinsem, gorje mi ubogim, kako bom tepen, zato vas poprosim, kdor ima še srce, darujte kupite — da mi prihranite gorje.«

Dolenjevaški zmaj

(Pravljica iz Dolenje vasi pri Ribnici)

V časih, ko je po dolenjevaškem polju teklo še več vode, ki je ponikovala v jamo koncem tega polja, je živel v tej jami hudoben in velik zmaj. Vsako jutro so opazovali vaščani njegovo strupeno sapo, ki se je dvigala iz jame. Že sam ta zmajev dih je bil velika škoda, za vse polje in okolico. Kot bi bilo vse požgano, tako so izgledale njive in njih pridelki. Čez dan je ta zmaj počival v svoji jami in se pripravljaj na večerni polet. Komaj se je storil mrak in je odzvonilo Zdravomarijo, je zakrčil s svojimi ogromnimi perutnami se dvignil v zrak, napravil velik veter, ki je dvigal s seboj drevje, listje, prah in seno, ki se je čez dan sušilo po travnikih. Vse se je vrtilo v zraku kakor da bi imelo divji ples. Sredi tega piša pa je letel po zraku, čez polje in vas, zmaj proti jami pod Stenami. Ko je zmaj

priletel do luknje in zlezel vanjo, se je vse ozračje umirilo, pred jamo pa je ostalo polno sena, slame in drugih reči, ki je v tem divjem vrtincu letelo po zraku za zmajem. Tu je sedaj zmaj čez noč počival in z njim vsa narava. Proti jutru pa se je tiho vrnil nazaj v jamo sredi polja in zjutraj zopet izmučen dihal iz jame svojo belo sapo, ki je bila gosta kot megla.

To se je ponavljalo dolgo, dolgo časa. Ljudje so trepetali pred zmajevjo krutostjo in škodo, ki jo je napravil dan za dnem. Otroci in odrastli so se zapirali v svoje hiše takoj, ko je cerkovnik odzvonil Zdravomarijo. Da bi se rešili zmaja, so sklenili Dolenjevaščani, da prosijo Boga pomoči. Šli so iz Ribnice k luknji pod Stene s procesijo. Takrat še ni bilo v Dolenji vasi

fare. Duhovnik je nesel s seboj Najsvetejše, ljudje pa tri hrastove križe, ki so jih zasadili pred jamo. Ti križi so bili maziljeni in s tem je bil vhod v jamo zmaju zaprt. Nad luknjo sredi polja pa so zgradili vaščani cerkvico sv. Marjete in s tem popolnoma ukrotili zmaja.

Cerkvica nad jamo še sedaj stoji sredi dolenjevaškega polja. Tudi križe pred luknjo pod Stensami še lahko opaziš. O zmaju pa ni več duha ne sluha. Polje pa še vedno namaka ob deževju narastla voda, ki včasih le napravi precej škode, če jo ne more vso popiti zmaj, ki spi v globinah zemlje. Zmaja samega pa moraš videti le v kapelici, ki ga ima sv. Marjeta privezanega na verigi.

Vončina Drago.

JUTROVČKI PIŠEJO

Dragi stric Matic! Danes se prvič oglašam v mladem Jutru. Kmetje morajo težko delati, da imajo kruh. Poleti delajo od ranega jutra do poznega večera. Pač pa imajo kmetje tudi svoje veselje pozimi, ko imajo koline in polne kleti vinca. Lepo te pozdravlja, Šoline Jurij uč. III. raz. II. oddel. narodne šole v Rogatcu.

Kaj dela kmet? Kmet začne že v zgodnji pomladi orati, sejati in saditi. Poleti pride na vrsto košnja in žetev. Oboje je potrebno za prehrano njegove družine in domačih živali. V jeseni pa spravlja poljske pridelke v kleti in druge shrambe. Zadovoljno se smehlja, ako je bila dobra letina in so tozadevni prostori polni živeža. V vinogradnih krajih je zelo prijetno delo trgateg. Med smehom in petjem, se trga sladko grozdje iz katerega nastane dober vinček. Zmerno zavžit, okrepča od letnega dela utrujeno telo. Ako si je preskrbel zadosti drv, sedi pozimi v izbi pri gorki peči, se pogovarja s člani svoje družine, popravlja poljsko orodje. Včasih tudi kaj čita. Priden kmet posveti celi teden samo delu. Ob nedeljah in praznikih gre v cerkev k sv. maši. Po službi božji krene tudi včasih v gostilno na kozarček vina. S prijatelji in znanci se pogovarja

o vsakdanjih skrbeh. Pogovor se vrti okoli dnevnih novic in drugih važnih svetovnih dogodkov. Skromen v svojih potrebah, natančen v vseh dragih rečeh, živi belokranjski kmet veselo in zadovoljno.

Igor Kostjukovskij, uč. III. a r. os. š. Črnomelj

Življenje slovenskega kmeta. Lepa je slovenska dežela, ker jo krasi lepe vasi — naselja kmetov. Delo kmeta je težko. Ob prvem jutranjem svitu je kmet v hlevu, kmetica v kuhinji. Kmet gara vse leto na polju, travniku in gozdu. Kmetica pa, ni samo zakonska žena svojemu možu, temveč tudi sotrudnica. Kjer je delo moža, je tudi delo žene.

Zavedni slovenski kmet ne proda niti pedi zemlje nikomur. Sveta mu je zemlja, ki so si jo s trudom priborili njegovi predniki. Kmet ne proda zemlje, žal pa, izginjajo lepi kmetijski običaji.

Grosar Boženka, dij. III. raz. drž. mešč. šole »Ivana Cankarja«, Trbovlje II.

Dragi stric Matic! Opisati Ti hočem življenje kmeta. Imel sem priliko opazovati ga pri delu. On vstaja zelo zgodaj zjutraj. Ko se obleče, umije, gre v hlev, kjer napoji in nasiti živino. Ko je

to opravljeno, gre v hišo k zajtrku. Ko poje, gre na polje. Tam opravlja razna poljska dela. Komaj poje južino je že zopet na polju. Tam zopet dela do večera. Pozno zvečer gre spat. Najlepše Te pozdravlja Tvoj vdani Jutrovček

Krušnik Vekoslav, dijak II. d I. dr. g. Gerbičeva ul. št. 6. Ljubljana.

Dragi stric Matic! Na kratko ti hočem opisati življenje slovenskega kmeta.

Čim nastopijo prvi pomladni dnevi, že se začne težko delo na polju. Kmet se požuri, da čim prej spravi posevke v zemljo, pa tudi na vinograd in travnike ne pozabi. Tedaj se prične težko delo na vseh krajih in koncih posestva. Ves teden od rane ure do pozne noči se muči skozi tja do zime. Le ob nedeljah počiva ter z radostjo ogleduje po polju, kako se mu razvija letina. Najlepši čas za njega je pač jesen, ko mu priroda nagraditi polne shrambe vsega. Pa tudi tedaj ko pride zima se on bavi z živino in s popravilom orodja. Pristrčno Te pozdravlja

Vezovišek Branko, uč. III. r. os. š. Senovo pri Rajhenburgu

Zivljenje slovenskega kmeta. Trda je gruda, ki jo reže lesen plug; še trši je kruh, ki ga drobijo beli zobje. Cilj kmeta, našega slovenskega kmeta je — delo. Nепrestano kakor stroj od jutra do večera, od dneva do dneva, delati, samo delati... Tisto bore malo noči, ki še preostane, mine kot bi trenil. Komaj se zaprejo trudne veke, že napoči zora in še pred zoro mora na polje in delati in delati... V nedeljo, ko buče zvonovi, vabijo v svetišče, stopa proti cerkvi. Trudne so njegove oči, opotekajoči koraki, glavo pa prešinja tisoč misli: za bodočnost, za življenje, za delo...

Minila je maša, sveto opravilo. Kmet za kmetom stopa k lipi, tisti veliki, košati lipi, stoječi sredi vasi. Tukaj se pretrese sedanjost, preteklost in prihodnost. Nato zopet dnevi, ko leze čas po polževo, ko vleče živina plug glasno hropč, ko drži kmetič v potu svojega obraza premetavajoči se plug. Takšno je življenje našega kmeta, ki ima za svoj cilj — delati, delati, samo delati...

Hosner Viktor, III. c razred drž. real. gimn. v Celju

Dragi stric Matic! Danes se prvič oglašam v Tvojem koticu. Ze par let sem pridna bralka »Mladega Jutra«, zato bi se že večkrat rada udeležila Tvojega natečaja ali vselej sem se zbala Tvojega nenasitnega koša.

Sedaj pa k novemu natečaju. Živim na kmetih, kjer imam priliko spoznavati žalostne razmere našega kmeta. Kako se muči od ranega jutra do poznega večera, da preživi svojo družino. Poleg tega je odvisen od raznih vremenskih nezgod, ki mu v kratkem času uničijo, za kar je žrtvoval toliko časa in truda ter izgubi upanje za boljšo bodočnost. Imela bi Ti za pisati še mnogo in obširneje ali bojim se, da ne bi zavzela preveč prostora. V upanju, da boš moj skromni spis objavil, Te najlepše pozdravlja in Ti želi srečno Novo leto zvesta čitateljica »Mladega Jutra«.

Micika Cvirn, učenka 5. razr. os. šole, Blanca ob Savi

Zivljenje Slovenskega kmeta. Kmet je navadno bogat. On se trudi za vse nas, ki živimo v mestu. V zgodnji pomladi seje. Ko nastopi poletje, hodi gledat, če je že kaj dozorelo. Največ dela ima v jeseni. Takrat zbirajo jabolka, žanjejo žito in spravljajo poljske pridelke. Le na zimo ima kmet počitek. Tako dela kmet celo leto.

Majda Skuhala, uč. V. razr. Maribor — Ruška cesta 15.

Zivljenje slovenskega kmeta. Kmečko življenje je lepo. Ni sicer lahko, ima mnogo težav in neprilik, ali vendar je marsikateri kmet zadovoljniji v svojem življenju kakor marsikateri mestni gospod.

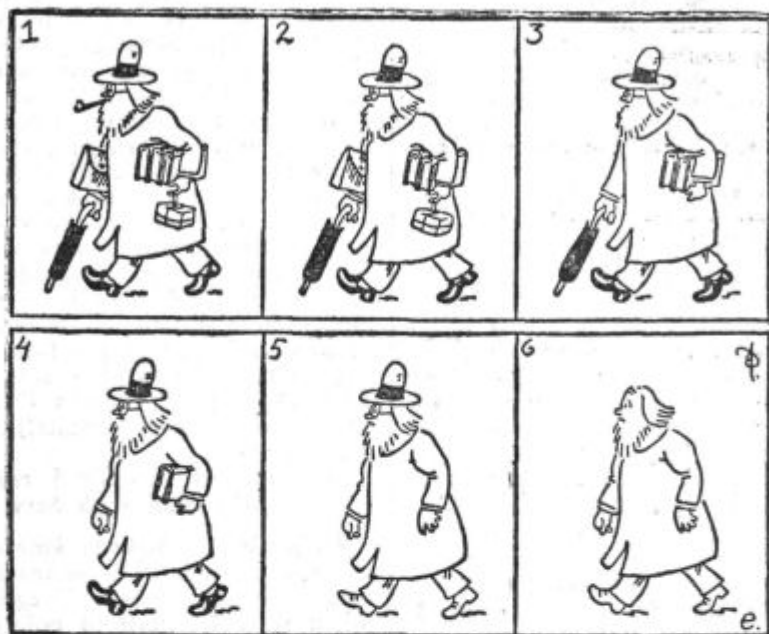
Kmet je utrjen in čvrst, vesel je svoje zemlje, ko vidi, da je njegovo delo Bog blagoslovil in tako pozabi na ves trud, ki ga ima med letom s svojo priljubljeno mu zemljo.

Dostikrat obišejo tudi nesreče našega kmeta, ali on je krepak in mirno preboli vse težavi v nadi, da bo prihodnost brez večjih nesreč.

Nekateri prezirajo kmečki stan, a to je velika nehvaležnost in nepremišljenost! Ali ne živimo ravno od kmeta, hvaležni mu bodimo za njegovo skrb in pridnost, do svoje mu tako priljubljene slovenske zemlje.

Olga Remic, uč. II. razr. os. šole v Bočju.

Kdo ima bistre oči?

Slika 1. vas seznanja z gospodom profesorjem Peteršiljčkom, ki je prav tako pozabljiv in nepazljiv kakor vsi pravi profesorji. Kamor gre — povsod kaj pozabi ali pa izgubi.

Kaj je izgubil profesor Peteršiljček

na sliki 2? In kaj na sliki 3, 4, 5, 6?

Pravilno reši nalogo tisti, kdor si najprej dobro ogleda prvo sliko, potem jo pa pokrije s papirjem in skuša po spominu pogoditi, kaj manjka na naslednjih slikah.

Na umetnišk i razstavi

Rešitev

Slika 1 je prišla iz Francije, sl. 2. iz Nizozemske, sl. 3. iz Škotske, sl. 4. iz Nemčije, sl. 5. iz Turčije, sl. 6. iz

Italija, sl. 7. iz Španije, sl. 8. pa iz Norveške.

Zlogovnica

Sestavi iz naslednjih 14 zlogov: bin čra—dvard —e—en —i—ka—ling—ru—sla—ši—te—ver—vi 7 besed pomena: 1. drag kamen; 2. številka; 3. evropska valuta; 4. odpadek pri sekamju; 5. jugoslovanski izumitelj; 6. moško krstno ime; 7 kuna — da bodo dale začetne črke od zgoraj navzdol

konec uganke, končne črke od zgoraj navzdol pa potem začetek veselja.

